

Sygn. akt I C 112/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Choczaj

Protokolant: sekr. sąd. Patrycja Tokarek

po rozpoznaniu w dniu 09 czerwca 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko M. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. J. na rzecz powódki Banku (...) S.A. w W. kwotę:

a) 151 979,57 zł (sto pięćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych 57/100) z umownymi odsetkami

w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP

w skali roku, nie wyższymi od odsetek maksymalnych

w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych

w skali roku od kwoty 143 385,58 zł (sto czterdzieści trzy tysiące trzysta osiemdziesiąt pięć złotych 58/100) od dnia 20 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 8 593,99 zł (osiem tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote 99/100) od dnia 22 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) 1 017,00 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

1. oddala powództwo w pozostałej części,

2. wyrokowi w pkt 1 a nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 112/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2016 roku powódka Bank (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. J. kwoty 151 979,57 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, nie stawiał się na rozprawę.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 17 grudnia 2014 roku M. J. zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę pożyczki o numerze (...) kwoty 149 748,74 zł, na okres do dnia 30 grudnia 2021 roku. Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej, która nie mogła być wyższa od wysokości odsetek maksymalnych, określonych w art. 359 § 2¹ k.c., **(dowód: umowa pożyczki - k. 23 - 27 verte)** .

W pkt 24 ust.1 w/w umowy postanowiono, że powódka może wypowiedzieć umowę, jeśli pożyczkobiorca utracił zdolność kredytową lub nie zapłacił w terminie określonym w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim poinformowaniu go o konieczności spłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania informacji o braku spłaty wymagalnej części zadłużenia. Strony ustaliły okres wypowiedzenia na 30 dni, **(dowód: umowa pożyczki - k. 23 - 27)** .

W związku z tym, że pozwany nie regulował rat pożyczki, w dniu 02 października 2015 roku powódka wypowiedziała umowę, **(dowód: pismo z dowodem doręczenia - k. 28 - 29)** .

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami, został ustalony na podstawie dokumentów załączonych do pozwu, które nie były negowane przez pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie zajął stanowiska w sprawie i nie stawiał się na rozprawę, Sąd miał podstawę do wydania wyroku zaocznego - zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c.

Wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2 powołanego przepisu).

Określenie „przyjmuje za prawdziwe” zawiera w swej treści rodzaj domniemania. Jest to domniemanie, u którego podstaw leży fikcja przyznania . Substrat faktyczny wyroku zaocznego stanowią zatem twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych przez niego, które uznaje się za prawdziwe. Sąd w związku z tym nie dokonuje żadnych operacji poznawczych. Niemniej jednak Sąd jest zobowiązany do krytycznego podejścia do twierdzeń powoda, dokonać ma bowiem oceny, czy budzą one uzasadnione wątpliwości, (patrz wyrok SN z 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7–8, poz. 108). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy czynność prawna nie jest bezwzględnie nieważna, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), czy nie ma zmowy stron, bądź działania w celu obejścia prawa.

Oceniając twierdzenia powódki Sąd uznał, iż należy je poczytać za wiarygodne. Ponadto uznał, iż nie zachodzą żadne przesłanki, które uniemożliwiłyby wydanie w sprawie wyroku zaocznego.

Powódka w pełni udowodniła fakt istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz swoją legitymację czynną, dostarczając materiał dowodowy w postaci dokumentów prywatnych. W oparciu o nie ustalono, że pozwanego łączył z powódką stosunek dwustronnie zobowiązujący, wynikający z umowy pożyczki. Pozwany nie zgłosił żadnych dowodów na wykazanie, że spłacił pożyczkę w całości lub w większej części lub na wykazanie, że nie jest ona wymagalna.

Z uwagi na to, że pozwany nie spełnił swojego świadczenia wobec powódki, Sąd orzekł, jak w pkt 1a wyroku, na podstawie art. 353 k.c., 354 k.c., art. 487 k.c. w zw. z art. 471 k.c., a także w zw. z uregulowaniami zawartymi

w umowie pożyczki.

Sąd orzekł o odsetkach umownych, jak w pkt 1a wyroku, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym,

nie wyższymi od odsetek maksymalnych, na podstawie art. 481 i art. 482 k.c.

w zw. z art. 359 § 2¹ k.c. i w zw. z treścią umowy pożyczki, gdyż odsetki umowne nie mogą być wyższe od odsetek maksymalnych w wysokości równiej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w skali roku, ze względu na brzmienie art. 481 k.c., obowiązujące od 01 stycznia 2016 roku.

W tych warunkach Sąd oddalił powództwo o odsetki umowne, mogące przewyższać odsetki maksymalne, o czym orzekł jak w pkt 2 wyroku.

O kosztach procesu należnych powódce orzeczono, jak w pkt 1b wyroku,

na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Za stronę przegrywającą sprawę uznać należało pozwanego, z tego też względu zasądzono od niego na rzecz powódki kwotę

1 017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składa się opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 1 000,00 zł oraz opłata skarbową

od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.